

**MÚSICA DE
CAMBRA**

28 DE GENER

SALA 2 ORIOL MARTORELL

SONATES DE

GARRETA I GERHARD

ROMAIN GARIOUD I DANIEL BLANCH

**ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA**

JULI GARRETA

(Sant Feliu de Guíxols 1875 -1925)

MAR PLANA

(1901) - 7

CARLOTA BALDRÍS

(El Vendrell 1960)

CABÒRIES

(2002) - 4

ROBERT GERHARD

(Valls 1896 - Cambridge 1970)

SONATA PER A VIOLONCEL I PIANO

(1964) - 16

I. Allegro molto energico

II. Grave

III. Molto vivace

PAUSA 10

JULI GARRETA

SONATA EN FA PER A VIOLONCEL I PIANO

(1923) – 38

- I. Poc a poc, agitat
- II. Molt poc a poc
- III. Final. Depressa

El CD *Mar Plana* ha estat editat per FICTA amb el suport de l'Associació Joan Manén i d'Alain Garioud.

ROMAIN GARIOUD, VIOLONCEL

DANIEL BLANCH, PIANO

COMENTARI

per **Albert Fontelles-Ramonet**

Juli Garreta és considerat un dels grans mestres de la música catalana del segle XX. Admirat per Igor Stravinsky, Manuel de Falla o Joaquín Turina, va compondre un seguit d'obres de tall clarament romàntic molt influenciades per la música europea d'arrel germànica. Des de ben jove, va conrear la música de cambra i va mostrar un cert interès pel violoncel, per al qual va escriure diverses obres en un sol moviment amb acompanyament de piano. Una d'elles és *Mar plana*; estrenada el 1901 per Bonaventura Dini i Enric Granados al Teatre Novetats de Sant Feliu de Guíxols, evoca el paisatge empordanès de la platja de Sa Conca de S'Agaró. Més ambiciosa i complexa és la Sonata en Fa per a violoncel i piano. Estrenada el 1923 al Palau de la Música Catalana per Blai Net i Pau Casals –a qui va dedicar l'obra–, respon al model clàssic de sonata tripartida arrelada a la tradició germànica. Pau Casals i Bernardí Gàlvez la van popularitzar durant els anys vint, però a partir de 1930 va desaparèixer dels programes de concert. Segons Marià Vinyas, aquesta obra va ser una de les preferides de Garreta, especialment l'adagio “molt expressiu” del segon moviment.

Cabòries és una obra original per a contrabaix i piano en un sol moviment de la compositora i pedagoga del Vendrell Carlota Baldrís. Una obra de joventut, de caire eclèctic, que evoca els viatges amb tren durant l'època d'estudiant de l'autora: «Anar amb tren t'obliga a parar físicament i propicia que la ment divagui lliurement; pensaments i cabòries van i venen, s'entrellacen amb els dels altres viatgers, amb la mirada perduda a l'infinit. Finalment, s'arriba a l'estació i els viatgers segueixen la seva vida», relata Baldrís.

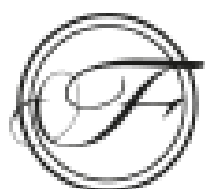
Robert Gerhard va ser un dels compositors i intel·lectuals catalans que la Guerra Civil va obligar a exiliar-se. Durant la dècada de 1960, a Londres, Gerhard va refer una antiga Sonata per a viola i piano –composta el 1948– i la va convertir en una Sonata per a violoncel. Estrenada a Londres l'any 1965 i dedicada al matrimoni Chaplin, la sonata s'articula en tres moviments: el primer, de caràcter rítmic; el segon, de caràcter introspectiu i elegíac; i el tercer, molt viu. Al llarg de l'obra, hi destaca l'alternança de l'essència de la música popular amb una aproximació al llenguatge serialista. De fet, alguns musicòlegs apunten que, en el tercer moviment, hi apareix citada una cançó popular d'origen incert que podria ser *Copla de corro*, recollida per Felip Pedrell, mestre de Gerhard. La Sonata per a violoncel, que en el seu moment va encetar una reflexió profunda entorn de la tècnica serial, ens mostra la genial heterodòxia d'un dels compositors catalans més universals de tots els temps: Robert Gerhard.

OCINADORS

3

AMB EL SUPORT DE

FICTA
AROUND MUSIC